

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3143/2020
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у спору по тужби тужилаца АА из ..., ББ и ВВ, обе из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЋЋ из ... које заступа пуномоћник Азем Зукорлић, адвокат из ..., против тужене Општине Тутин чији је заступник Општински правобранилац, ради накнаде за заузето земљиште, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 38/18 од 09.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 38/18 од 09.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 38/18 од 09.01.2018. године одбијена је жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда Вишег суда у Новом Пазару П 97/16 од 10.10.2017. године у ставовима 1 и 3 изреке. У ставу 1. изреке првостепене пресуде обавезана је тужена да тужиоцима на име фактички изузетог земљишта исплати износ од 8.882.836,48 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом 3. изреке обавезана је тужена да тужиоцима накнади парничне трошкове.

Против другостепеног пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију. Предложили су да Врховни касациони суд ревизију одбије као неосновану. Трошкове за одговор нису тражили.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП и одлучио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на друге битне повреде поступка које су разлози из одредбе члана 407. ЗПП због кога се ревизија може изјавити.

Према утврђеним чињеницама тужиоци су у листу непокретности уписани као власници парцела кп.бр. .. кп.бр. .. и кп.бр. .. у КО ... . Планом генералне регулације „Тутин“ на делу парцела тужилаца планирано је земљиште за јавну намену- улица. На терену парцеле .. и .. добијене парцелацијом тужилачких парцела и део парцеле .. чине

улицу. Парцеле су тужиоцима изузете без спроведеног поступка експропријације и плаћања накнаде.

Код овако утврђених чињеница нижестепени судови су са позивом на одредбу члана 58. Устава РС и чл. 153. и 154. ЗОО делом усвојили тужбени захтев и тужиоцима као накнаду за изузето земљиште досудили износ од 8.882.836,48 динара што је тржишна вредност спорних парцела према процени Пореске управе из Тутина.

Ревизијом се неосновано понављају жалбени наводи да су тужиоци извршили парцелацију својих парцела ради продаје те да су сами предвидели пут ради приступа продатим парцелама и тиме се одрекли тих делова парцела.

У конкретном случају повређено је право тужилаца на имовину као једно од основних људских права заштићено чланом 58. Устава РС нормама међународних конвенција, чији је Република Србија потписник. Уставом је зајемчено мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона. Прописано је да право својине може бити одузето или ограничено само у јавном интересу утврђеном на основу закона, уз накнаду која не може бити нижа од тржишне.

Протокол број 1, уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, у члану 1. гарантује заштиту имовине. Прописано је да свако физичко и правно лице има право на неометано уживање своје имовине, да нико не може бити лишен своје имовине осим у јавном интересу и под условима предвиђеним законом и општим начелима међународног права. Ове одредбе ни на који начин не утичу на право државе да примењује законе које сматра потребним да би регулисала коришћење имовине у складу са општим интересима.

У конкретном случају решење о експропријацији и одређивању накнаде за експроприсану имовину није донето. Сама чињеница да су планом детаљне регулације спорне парцеле одређене за улицу указују на то да су исте постале јавно добро у општој употреби у јавној својини јединице локалне самоуправе. Због тога се ради о такозваној фактичкој експропријацији. Тужена је земљиште својим планским актима и фактичким радњама на терену привела одговарајућој намени - улица у насељеном месту, због чега тужиоцима припада накнада за одузето земљиште која висина накнаде је правилно утврђена према тржишној вредности у време досуђивања накнаде (члан 189. став 2. ЗОО).

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић